

Arrest

nr. 304 426 van 8 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. ROELS**
 Graanmarkt 17
 9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VILLE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 maart 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 maart 2024 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 5 maart 2024 werd hij gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Zweden en in Kroatië in het kader van internationale beschermingsverzoeken.

Op 8 maart 2024 gaf Zweden zijn akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1)d van de Dublin III-verordening.

Op 25 maart 2024 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 maart 2024.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: H.

voornaam: M. S.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 (1) d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H., M. S., verder de betrokkene, staatsburger van Eritrea, bood zich op 01.03.2024 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 01.03.2024 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hierbij legde hij volgende documenten voor:

- ☐ *Origineel geboorteakte, h(...), afgegeven op 19.02.2016 te D.*
- ☐ *Kopie van identiteitskaart, (...), afgegeven op 18.12.2002 te M.*
- ☐ *Kopie van kerkelijk huwelijksakte, (...), afgegeven op 09.01.2011 te D.*
- ☐ *Kopie paspoort, K(...), afgegeven op 21.04.2016, geldig tot 20.04.2021*
- ☐ *Origineel rijbewijs, (...), afgegeven op 09.10.2006*
- ☐ *4 originele schoolkaarten*
- ☐ *Kopies van vluchtelingenbadges in Bosnië en in Kroatië*

De betrokkene verklaarde dat hij zijn origineel paspoort in Griekenland is verloren. Hij verklaarde dat zijn paspoort een visum voor Rusland bevatte. De betrokkene verklaarde dat zijn originele identiteitskaart zich bij de Zweedse instanties bevindt.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot 3 treffers in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken.

Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 05.06.2021 en op 08.03.2023 in Zweden, op 01.04.2021 in Kroatië een verzoek voor internationale bescherming heeft ingediend.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 05.03.2024. Hij verklaarde sinds 16.01.2011 wettelijk gehuwd te zijn met T., L. H. (geboren op (...)1993 te Eritrea). De betrokkene verklaarde 2 minderjarige zonen te hebben: S., N. M. (geboren op (...)2012 te D.) en S., N. M. (geboren op (...)2016 te D.). De betrokkene verklaarde dat deze gezinsleden zich allemaal in D./Eritrea bevinden.

De betrokkene verklaarde een oom (K., A. H., Zwitsers[ic] nationaliteit) en een tante (K., G. H., erkend of Zwitsers[ic] nationaliteit) in Zwitserland te hebben.

Verder verklaarde hij een tante (N., H. M. erkend vluchteling), een neef (M., Y. S. erkend vluchteling) en een nicht (H., A. A., Zweedse nationaliteit) in Zweden te hebben.

De betrokkene verklaarde Eritrea op 23.10.2016 met het vliegtuig te hebben verlaten en naar Rusland te zijn getrokken, waar hij in Moskou verbleef. Hij verklaarde op 23.08.2019 Turkije te hebben bereikt, waar hij 1 maand en 1 week in Istanboel verbleef. De betrokkene verklaarde vervolgens naar Griekenland te zijn getrokken, waar hij bijna 1 jaar in Athene verbleef omwille van de Corona pandemie. Hij verklaarde vervolgens via Macedonië naar Servië te hebben gereisd, waar hij gedurende 2 weken op een onbekende plaats verbleef. De betrokkene verklaarde daarna naar Bosnië te zijn getrokken, waar hij van 11.01.2021 tot

14.04.2021 in een kamp verbleef. Hij verklaarde vervolgens op 16.04.2021 Kroatië te hebben bereikt, waar hij 14 dagen in quarantaine in Zagreb verbleef. De betrokkene verklaarde daarna via Slovenië, Italië, Duitsland en Denemarken naar Zweden te zijn getrokken waar hij van 05.06.2021 tot ongeveer 10.02.2024 verbleef. Hij verklaarde eerst 2 maanden in een opvangcentrum te Malmö te zijn gebleven, en daarna anderhalve jaar illegaal bij zijn tante in Stockholm te zijn gebleven na een negatieve beslissing te hebben gekregen. De betrokkene verklaarde op 03.03.2023 een nieuw verzoek voor internationale bescherming in Zweden te hebben ingediend. De betrokkene verklaarde Zweden op ongeveer 10.02.2024 te hebben verlaten. Hij verklaarde daarna via Denemarken en Duitsland (vertrekdatum uit Duitsland: 26.02.2024) naar België te zijn getrokken. De betrokkene verklaarde het Belgisch grondgebied op 27.02.2024 te hebben bereikt.

De betrokkene verklaarde een verzoek voor internationale bescherming in België te hebben ingediend omdat hij heeft gehoord dat België een goed land is voor zijn aanvraag. Hij stelde dat de mensen goed worden behandeld in België.

De betrokkene uitte een bezwaar tegen een eventuele overdracht naar Zweden omdat hij werd afgewezen. Hij stelde daar niets verder te kunnen doen omwille van zijn eerder ontvangen weigeringen.

Op 05.03.2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties. Het verzoek aan de Zweedse instanties werd op 08.03.2024 conform artikel 18 (1) d van Verordening 604/2013 aanvaard. Betrokkene dient overgedragen te worden via Arlanda Airport, Stockholm.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Zweden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de

omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Zweedse instanties stemden op 08.03.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “de lidstaat is verplicht: (...); d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hier ook naar de toepassing door de lidstaat van artikel 18.2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Het akkoord tot terugname onder artikel 18.1(d) toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Zweden. Het impliceert evenwel dat betrokkene na overdracht aan Zweden op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Zweden. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zweden zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties in Zweden. We benadrukken dat de autoriteiten van Zweden de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Zweden in de hoedanigheid van verzoek van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De betrokkene verklaarde een verzoek voor internationale bescherming in België te hebben ingediend omdat hij heeft gehoord dat België een goed land is voor zijn aanvraag. Hij stelde dat de mensen goed worden behandeld in België.
kent [sic].

We dienen echter te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Zweden wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde eveneens dat hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen in België omdat hij in Zweden een negatieve beslissing gekregen heeft in januari 2024. We dienen er echter op te wijzen dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweden autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Verder wensen we te benadrukken dat de Zweedse instanties middels het akkoord van 08.03.2024 te kennen gegeven hebben dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

internationale bescherming heeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tevens kan hieromtrent opgemerkt worden dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles”(ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Zweden (Swedish Refugee Law Center, “Asylum Information Database –Country Report – Sweden”, laatste update 19/04/2023, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Het Zweedse migratieagentschap is de bevoegde instantie voor de registratie van verzoeken om internationale bescherming (blz. 22). Er werden in 2022 geen problemen gemeld met betrekking tot de registratie van verzoeken in de praktijk (blz. 24).

Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen, kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren (blz. 45). We wensen te benadrukken dat het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Zweedse migratieagentschap is de bevoegde instantie voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben in Zweden recht op materiële opvang zodra hun verzoek is ingediend. Het recht op materiële opvang kan eindigen op het moment dat er een beslissing tot weigering van verblijf of verwijdering is genomen of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken. De opvangcentra van het agentschap nemen voornamelijk de vorm aan van gedeelde appartementen. Families krijgen steeds een eigen kamer en alleenstaanden delen een kamer met personen van hetzelfde geslacht. Voor personen met bijzondere behoeften zoekt het agentschap aangepaste accommodatie (blz. 75). Het aantal plaatsen in het Zweedse opvangstelsel is gestegen van 14 810 in 2021 tot 19 593 in 2022. Er zijn geen gevallen bekend van personen die geen opvang kregen door een gebrek aan plaatsen (blz. 81).

We erkennen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Zweden. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Zweedse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

We wijzen op het feit dat in Zweden, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij last heeft van stress en tandpijn heeft. Hij verklaarde nog geen dokter te hebben gezien in België. Betrokkene bracht tot op heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgende reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers van internationale bescherming in Zweden gedurende de procedure recht op noodzakelijke medische zorgen. Verzoekers wiens verzoek intussen is afgewezen hebben echter enkel nog recht op dringende medische verzorging. Zij ontvangen ook geen financiële tussenkomst meer voor deze medische zorgen (AIDA, pp. 86-88). Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 5 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zweedse instanties. (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terughoudingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder in de nota. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 1 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij voert eveneens het risico aan op kettingrefoulement.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Verzoeker verwijst naar de aangehaalde feiten en de argumentatie onder punt a [verzoeker doelt op het betoog onder het moeilijk te herstellen ernstig nadeel]. Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief aanspraak te kunnen maken de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele waarborgen onder deze bepaling nauwgezet stringent na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren. Het beginsel van non-refouler niet enkel steunt op het artikel 3 EVRM maar tevens ook (kan raken) aan het meest fundamentele recht onder artikel 1: Het recht op leven. Het meest absolute recht van eender welk mens.

In geval van een uitwijzing van een verzoeker om internationale bescherming, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd bevestigd door het EHRM in haar principesarrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant’s request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court’s primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]”

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation.” #
(eigen benadrukking)

In de zaak Tarakhel t. Zwitserland vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:

“93. The Court reiterates that according to its well-established case-law the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 152, ECHR 2008; M.S.S., cited above, § 365; Soering v. the United Kingdom, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 103, Series A no. 125; H.L.R. v. France, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-III; Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000-VIII; and Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 135, ECHR 2007-I).

94. The Court has held on numerous occasions that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, inter alia, Kudła v. Poland [GC], no. 30210/96, § 91, ECHR 2000-XI, and M.S.S., cited above, § 219).

95. The Court has also ruled that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see Chapman v. the United Kingdom [GC], no. 27238/95, § 99, ECHR 2001-I). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see Müslim v. Turkey, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005, and M.S.S., cited above, § 249).

96. In the M.S.S. judgment (§ 250), the Court nevertheless took the view that what was at issue in that case could not be considered in those terms. Unlike in the Müslim case (cited above, §§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum seekers had entered into positive law and the Greek authorities were bound to comply with their own legislation transposing European Union law, namely the Reception Directive. What the applicant held against the Greek authorities in that case was that, because of their deliberate actions or omissions, it had been impossible in practice for him to avail himself of those rights and provide for his essential needs.

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection. It noted the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive.

103. It is also clear from the M.S.S. judgment that the presumption that a State participating in the "Dublin" system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of "systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State" (see paragraph 33 above).

104. In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country

...

122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention.»¹ (eigen benadrukking) 1 EHRM, Tarakhel t. Zwitserland, 4 november 2014, §§93-98; 103-105; en 122.

Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slechts plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggewomen. De gemachtigde heeft het individueel risico in hoofde van verzoeker niet onderzocht, nog heeft zij enige bijzondere garanties gevraagd. Nochtans noopt en verplicht de EHRM rechtspraak de gemachtigde tot een gedegen en individuele beoordeling.

In de zaak HIRSI JAMAA e.a. besluit het Hof daarover:

110. The Government submitted that the applicants could not claim to be "victims", within the meaning of Article 34 of the Convention, of the events of which they complained. They disputed the existence of a genuine risk that the applicants would be subjected to inhuman and degrading treatment as a result of their return to Libya. That danger had to be assessed on the basis of substantial grounds relating to the circumstances of each applicant. The information provided by the parties concerned was vague and insufficient. ...

113. According to the Court's established case-law, Contracting States have the right, as a matter of well-established international law and subject to their treaty obligations, including the Convention, to control the entry, residence and expulsion of aliens (see, among many other authorities, Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94, and Boujlifa v. France, 21 October 1997, § 42, Reports of Judgments and Decisions 1997-VI). The Court also notes that the right to political asylum is not contained in either the Convention or its Protocols (see Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 102, Series A no. 215, and Ahmed v. Austria, 17 December 1996, § 38, Reports 1996-VI).

114. However, expulsion, extradition or any other measure to remove an alien may give rise to an issue under Article 3 of the Convention, and hence engage the responsibility of the expelling State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person in question, if expelled, would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see Soering, cited above, §§ 90-91; Vilvarajah and Others, cited above, § 103; Ahmed, cited above, § 39; H.L.R. v. France, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-III; Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000-VIII; and Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 135, 11 January 2007).

115. In this type of case, the Court is therefore called upon to assess the situation in the receiving country in the light of the requirements of Article 3. In so far as any liability under the Convention is or may be incurred, it is liability incurred by the Contracting State by reason of its having taken action which has as a direct consequence the exposure of an individual to the risk of proscribed ill-treatment (see Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 126, ECHR 2008).

116. In determining whether it has been shown that the applicant runs a real risk of suffering treatment proscribed by Article 3, the Court will assess the issue in the light of all the material placed before it, or, if necessary, material obtained proprio motu (see H.L.R. v. France, cited above, § 37, and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001-II). In cases such as the present one, the Court's examination of

the existence of a real risk of ill-treatment must necessarily be a rigorous one (see Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-V).

117. In order to ascertain whether or not there was a risk of ill-treatment, the Court must examine the foreseeable consequences of the removal of an applicant to the receiving country in the light of the general situation there as well as his or her personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).

118. To that end, as regards the general situation in a particular country, the Court has often attached importance to the information contained in recent reports from independent international human rights protection associations such as Amnesty International, or governmental sources (see, for example, Chahal, cited above, §§ 99-100; Müslim v. Turkey, no. 53566/99, § 67, 26 April 2005; Said v. the Netherlands, no. 2345/02, § 54, ECHR 2005-VI; Al-Moayad v. Germany (dec.), no. 35865/03, §§ 65-66, 20 February 2007; and Saadi, cited above, § 131).

120. Owing to the absolute character of the right guaranteed, the Court does not rule out the possibility that Article 3 of the Convention may also apply where the danger emanates from persons or groups of persons who are not public officials. However, it must be shown that the risk is real and that the authorities of the receiving State are not able to obviate the risk by providing appropriate protection (see H.L.R. v. France, cited above, § 40).

121. With regard to the material date, the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of removal. »

*

Gezien voornoemde garanties werden ontzegt aan verzoeker, dringt een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van zijn overdracht naar Zweden zich op."

Verzoeker wijst er in de aangehaalde feiten en in deel "a." van zijn verzoekschrift (waar hij bij de bespreking van het middel naar verwijst) op dat de Nederlandse Raad van State heeft geoordeeld dat het terugzenden van een persoon in de situatie van verzoeker naar Eritrea, al waar hem repressieve en mensonterende maatregelen staan te wachten, een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en het internationaal verbod op refoulement (art. 3 VN-antifolterverdrag, iuncto art. 1 en 3 EVRM) (stuk 3).

Verder haalt verzoeker aan dat de gemachtigde erkent dat het verzoek om internationale bescherming in Zweden is afgewezen en dat hem eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven naar het herkomstland, Eritrea. Volgens verzoeker besluit de gemachtigde ten onrechte dat de overdracht naar Zweden geen schending zal uitmaken van het beginsel van non-refoulement, ook niet indirect.

De bestreden beslissing vermeldt immers niet wat de concrete gevolgen zullen zijn van zijn overdracht naar Zweden. Volgens verzoeker houdt het wel degelijk een schending in van het non-refoulementbeginsel, hetwelk zijn oorsprong vindt in de samenlezing van artikel 3 van het VN anti-folterverdrag en artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde heeft daarbij de plicht om niet enkel de systemische waarborgen van de procedure om internationale bescherming te analyseren, maar ook om alle individuele omstandigheden eigen aan het geval in kaart en in rekening te brengen. Opnieuw stelt verzoeker dat de gemachtigde weliswaar correct de procedure om internationale bescherming heeft geduid in Zweden, relevante jurisprudentie heeft aangehaald, maar niet heeft onderzocht wat er concreet staat te gebeuren als verzoeker overgedragen wordt aan Zweden. Verzoeker erkent evenwel dat de gemachtigde heeft vermeld dat verzoeker mogelijk zal worden opgesloten in een centrum nabij de grens met het oog op terugleiding naar Eritrea. Maar volgens de gemachtigde beschikt verzoeker over bepaalde rechtsmiddelen ten gevolge van het negatief beoordeeld verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelt zich evenwel de vraag of de beroepstermijn nog lopend is en of de beroepsprocedure voldoende kenmerken bevat van een volwaardig rechtsmiddel. Volgens verzoeker is het niet onredelijk om aan te nemen dat er een substantiële kans bestaat dat hij zal worden teruggestuurd naar Eritrea zonder afdoende rechtshulp in Zweden. De gemachtigde heeft geen zicht op de redenen waarom het verzoek om internationale bescherming in Zweden werd geweigerd. Hoewel de gemachtigde op basis van het internationaal vertrouwensbeginsel mocht besluiten dat de kwalificatie -en procedurerichtlijn worden gevolgd in Zweden, ontslaat dit hem niet om een coherente individuele motivering op te bouwen rond de toepassing van het non-refoulementsbeginself. Zal Zweden uitwijzen naar Eritrea en zo ja, bestaan er in Eritrea ernstige aanwijzingen die ertoe kunnen leiden dat verzoeker het slachtoffer zal worden van een menonwaardige behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM? Vervolgens citeert verzoeker uit een rapport van Amnesty International aangaande de mensenrechtensituatie in Eritrea en concludeert hij dat het land een absolute schande is op het gebied van mensenrechten. De gemachtigde heeft ondanks die situatie, geen bijzondere garanties gevraagd aan Zweden aangaande de rechtsmiddelen of garanties aangaande non-refoulement, hij heeft evenmin het vluchtrelaas van verzoeker of de redenen van zijn vlucht beluisterd. In de bestreden beslissing komt het woord dienstplicht niet voor. De gemachtigde heeft zich vergenoegd met het motiveren op basis van standaardparagrafen, terwijl dit niet kan volstaan als ernstige mensenrechtenbelangen in beeld komen. Daarbij is de gemachtigde vergeten dat Zweden al heeft beslist verzoeker terug te sturen naar Eritrea. Als gevolg van de bestreden beslissing zal verzoeker worden

teruggestuurd naar een situatie waar hij zal worden vervolgd, opgesloten en gedwongen om zware arbeid te verrichten.

Verder vervolgt verzoeker dat het onderzoek naar een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM ook procedureel op een deugdelijke en rigoureuze wijze moet gebeuren, dienaangaande citeert verzoeker uit het arrest MSS tegen België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het non-refoulementbeginsel steunt niet enkel op artikel 3 van het EVRM, maar raakt ook aan het meest absolute recht op leven onder artikel 1 van het EVRM. Vervolgens citeert verzoeker eveneens uit het arrest Tarakhel van het EHRM. Hij stelt dat een beoordeling in het kader van een overdracht onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM slechts kan plaatsvinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 van het EVRM kan worden weggenomen. Opnieuw stelt verzoeker dat de gemachtigde het individueel risico in hoofde van verzoeker niet heeft onderzocht, noch heeft hij enige bijzondere garanties gevraagd. Tot slot citeert verzoeker uit het arrest Hirsi Jamaa en stelt hij dat gezien voornoemde garanties hem werden ontzegd, de thans bestreden beslissing dient geschorst te worden.

Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Awad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, pt. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, pt. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod zoals opgenomen in artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, pt. 342). In die zin volgt de Raad verzoeker waar hij stelt dat in het kader van een Dublinonderzoek het risico op een schending van het (indirect) non-refoulementbeginsel moet worden onderzocht.

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht. Zoals verzoeker aanvoert, moet hierbij rekening worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, pt. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

In casu steunt verzoeker zijn betoog voor een reëel risico op een schending van de artikelen 1 en 3 van het EVRM in hoofdzaak op een kernargument, met name het risico op (indirect) refoulement indien België hem naar Zweden overdraagt, nu Zweden verzoeker vermoedelijk zal opleggen terug te keren naar Eritrea terwijl de mensenrechtenschendingen in Eritrea zeer ernstig zijn.

Het non-refoulementbeginsel is vervat in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Deze bepaling luidt als volgt:

Art. 33. Verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement")

*"1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.
2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land."*

Uit het voorgaande blijkt dat slechts sprake is van een schending van het non-refoulementbeginsel indien een vluchteling wordt uitgezet of teruggeleid naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Zoals supra reeds erkend moet een lidstaat wanneer hij de Dublin III -verordening toepast, nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat Zweden op 8 maart 2024 het terugnameverzoek van België heeft aangenomen op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening, hetgeen wijst op een afgewezen verzoek om internationale bescherming in Zweden.

Verzoeker heeft die afwijzing van zijn beschermingsverzoek ook aangehaald in zijn Dublingehoor bij de gemachtigde en heeft ook stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift die erop wijzen dat Zweden de terugkeer van verzoeker beoogt.

De vraag die zich bijgevolg in essentie stelt, is of Zweden een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat verzoeker naar Eritrea wordt teruggestuurd zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij daar kan worden blootgesteld.

De gemachtigde heeft dienaangaande als volgt gemotiveerd in zijn beslissing:

“Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

De Zweedse instanties stemden op 08.03.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “de lidstaat is verplicht: (...); d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hier ook naar de toepassing door de lidstaat van artikel 18.2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Het akkoord tot terugname onder artikel 18.1(d) toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Zweden. Het impliceert evenwel dat betrokkene na overdracht aan Zweden op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Zweden. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zweden zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties in Zweden. We benadrukken dat de autoriteiten van Zweden de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Zweden in de hoedanigheid van verzoek van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Betrokkene verklaarde eveneens dat hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen in België omdat hij in Zweden een negatieve beslissing gekregen heeft in januari 2024. We dienen er echter op te wijzen dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweden autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

(...)

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

(...)

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

(...)

Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden.(...). We wensen te benadrukken dat het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

De gemachtigde wijst er aldus samengevat op dat:

1. ook in geval van een afgewezen verzoek om internationale bescherming, volgens artikel 18, 2 van de Dublin III-verordening de lidstaat moet verzekeren dat verzoeker een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel;
2. verzoeker een volgend verzoek zal kunnen indienen waarin hij nieuwe elementen kan aanvoeren;
3. in geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement", verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. De gemachtigde is van mening dat indien verzoeker klachten heeft betreffende de procedure, hij zich dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig tot het EHRM;
4. op basis van de elementen uit het dossier niet blijkt dat Zweden het beschermingsverzoek niet op een objectieve en zorgvuldige wijze heeft onderzocht. Er is geen aanwijzing dat Zweden de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet respecteert;
5. aangaande indirect refoulement, Zweden partij is bij het Vluchtelingenverdrag en bij het EVRM zodat er van kan uitgegaan worden dat de Zweedse instanties zich houden aan hun verplichtingen dienaangaande en dat het niet toekennen van internationale bescherming aan verzoeker door Zweden niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden gekenmerkt wordt door systeemfouten.

Aangaande het eerste argument trekt verzoeker in twijfel dat hij in Zweden van een effectief rechtsmiddel kan genieten. Het is voor de Raad niet duidelijk of verzoeker de interne rechtsmiddelen in Zweden reeds heeft uitgeput. Verzoeker poneert dat *"het niet onredelijk is om aan te nemen dat er een substantiële kans bestaat dat hij zal worden teruggestuurd naar Eritrea zonder afdoende rechtshulp"* in Zweden. Het blijkt evenwel niet uit het AIDaverslag dat in het administratief dossier zit, dat er zich in de Zweedse procedure om internationale bescherming een probleem stelt qua toegang tot een effectief rechtsmiddel. Verzoeker haalt geen passages aan uit een rapport aangaande de situatie in Zweden qua toegang tot rechtsbescherming die wijzen op belemmeringen om een beroep in te dienen bij de Zweedse instanties of bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (rule 39- procedure, zie infra). Er blijkt uit het AIDA-rapport dat in geval van het indienen van een volgend verzoek, mocht verzoeker zijn afgewezen verzoek ook reeds in beroep afgewezen zijn, verzoeker de mogelijkheid heeft zich te beroepen op juridische bijstand. Deze juridische bijstand is

weliswaar niet noodzakelijk gratis, maar verzoekers van internationale bescherming kunnen ook terecht bij NGO's voor advies. Zo blijkt dat de "Swedish Refugee Law Center" gratis juridische bijstand verstrekt voor personen die een volgend verzoek wensen in te dienen. In bepaalde gevallen wordt het toekennen van gratis juridische bijstand weliswaar onderworpen aan de voorwaarde dat het beroep een reële kans op slagen heeft, hetgeen evenwel ook in lijn is met artikel 20, lid 3 van richtlijn 2013/32/EU. Ter zitting heeft de waarnemend voorzitter aan de raadsman gevraagd of verzoeker toegang had tot een advocaat in Zweden. De raadsman bevestigde dit ter zitting.

Wat betreft het tweede argument, nl. de mogelijkheid om een volgend verzoek in te dienen, blijkt inderdaad uit het AIDA-verslag dat die mogelijkheid bestaat indien verzoeker een nieuw element kan aanhalen, hetgeen in lijn is met de artikelen 33, lid 2, d en 40 van richtlijn 2013/32/EU.

Wat betreft het vierde motief dat niet blijkt dat Zweden het beschermingsverzoek niet op een objectieve en zorgvuldige wijze heeft onderzocht en er geen aanwijzing is dat Zweden de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet respecteert, erkent verzoeker uitdrukkelijk dat Zweden de voornoemde richtlijnen respecteert. Ook ter zitting bevestigt de raadsman dit nogmaals.

Wat betreft het vijfde motief van de gemachtigde, meer bepaald dat Zweden partij is bij het Vluchtelingenverdrag en bij het EVRM zodat er van kan uitgegaan worden dat de Zweedse instanties zich houden aan hun verplichtingen dienaangaande en er geen risico op indirect refoulement is aangetoond, betwist verzoeker dit. Zoals supra aangehaald, erkent de Raad dat wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, zij moeten nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, pt. 342). De Raad meent evenwel dat de gemachtigde dit in casu afdoende heeft onderzocht en dat niet blijkt dat in Zweden geen onderzoek zou gebeurd zijn in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Zo houdt een verschil in beschermingsgraad tussen twee lidstaten of het feit dat in Zweden aan verzoeker na individueel onderzoek van zijn verzoek geen internationale beschermingsstatus werd toegekend, niet in dat verzoeker, eens overgebracht naar Zweden, het slachtoffer zou worden van refoulement naar Eritrea. Er wordt immers op geen enkele wijze met enig rapport aannemelijk gemaakt dat de beschermingsgraad van Eritreeërs in Zweden zodanig laag zou zijn, dermate dat een verschil in beschermingsgraad kan te wijten zijn aan een systeemfout. In vergelijking met de situatie van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming in Griekenland ten tijde van de zaak MSS, arrest van het EHRM van 21 januari 2011 waarop verzoeker zijn betoog steunt, blijkt dat het beschermingspercentage voor Afghanen in Griekenland toen in eerste aanleg 0,04% (vluchtelingenstatus) en 0,06% (subsidiare beschermingsstatus of humanitaire beschermingsstatus) betrof, terwijl het gemiddelde beschermingspercentage in eerste aanleg 36,2% was in vijf van de zes landen die de meeste beschermingsverzoeken ontvingen in 2008 (punten 126 en 302). Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat Eritreeërs in Zweden zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden van onverklaarbaar lage beschermingspercentages, die bijgevolg kunnen duiden op een systeemfout. Er blijkt uit de statistieken in het AIDA-rapport dat er voor Eritreeërs in eerste aanleg in 2022 sprake was van een beschermingscijfer van ongeveer 83% (74 % vluchtelingenstatus, 3% subsidiare beschermingsstatus en 6% humanitaire bescherming).

Verder bleek in Griekenland, ten tijde van het arrest MSS, dat er geen sprake was van een ernstig individueel onderzoek van een internationaal beschermingsverzoek (punt 300), geen sprake was van een effectief rechtsmiddel (punten 300, 318 en 319) en geen sprake was van juridische bijstand in de praktijk (punt 319), hetgeen thans niet zonder meer kan aangenomen worden wat betreft Zweden. Wat betreft het specifieke risico op indirect refoulement indien België verzoeker aan Zweden zou overdragen, kan evenmin worden aangenomen dat een vergelijking met de situatie van Afghanen in Griekenland ten tijde van MSS blijkt, waarin het Hof had aangenomen dat een duidelijk risico op indirect refoulement was aangetoond. Dit risico bleek uit het feit dat vele verzoekers van internationale bescherming, waaronder Afghanen, zonder ernstig onderzoek van hun beschermingsverzoek noch enig effectief rechtsmiddel, op arbitraire wijze werden verwijderd naar Turkije, die op zijn beurt evenmin enig onderzoek deed en de betrokkenen verwijderde naar het herkomstland (onder meer punten 192, 193, 300, 315). Thans blijkt dat Zweden het beschermingsverzoek van verzoeker heeft onderzocht, maar tot de conclusie is gekomen dat het moest worden afgewezen. Verzoeker haalt aan dat de gemachtigde niet weet om welke reden zijn internationaal beschermingsverzoek in Zweden werd geweigerd. Dit blijkt inderdaad niet uit de bestreden beslissing, echter de Raad is van mening dat verzoeker prima facie kan geacht worden zelf te weten waarom zijn beschermingsverzoek in Zweden werd geweigerd. Hij laat na die reden toe te lichten.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State Nederland van 20 juli 2022 volgt de Raad niet dat hieruit blijkt dat volgens dit rechtscollège het terugzenden van een persoon in de situatie van verzoeker naar Eritrea, een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM en het internationaal verbod op refoulement, omdat hem daar een repressief en mensonterend beleid staat te wachten. In dit arrest leest de Raad immers dat volgens de Nederlandse Raad van State er een onderscheid moet gemaakt worden tussen de Eritreeërs die terecht komen in de civiele component van de dienstplicht, dan wel in de militaire component van de dienstplicht. Daar waar volgens het arrest zeer weinig twijfel bestaat over het feit dat degenen die in de militaire component van de dienstplicht terecht komen een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, blijkt dit niet zonder meer voor degenen die in de civiele component van de dienstplicht terecht komen. Daarbij heeft de Nederlandse Raad van State onderzocht welke profielen met grote waarschijnlijkheid in de militaire component terechtkomen en welke profielen eerder in de civiele component terechtkomen en daarbij vastgesteld dat dienstplichtigen die via het schoolsysteem worden gerekruteerd meer kans hebben om ingedeeld te worden bij de civiele component dan personen die school eerder hebben verlaten en op een andere manier worden gerekruteerd. Ook speelt de hoogte van het voor het examen behaalde cijfer een beslissende rol. Ten tweede worden vrouwen in het algemeen eerder ingedeeld bij de civiele component dan mannen. Ten derde wordt de agrarische bevolking eerder ingedeeld bij de militaire component dan mensen die in stedelijke gebieden wonen. Dat heeft hoogstwaarschijnlijk te maken met de gebrekkige onderwijsmogelijkheden op het platteland. Tot slot krijgen kinderen van de 'freedom fighters' vaker een civiele functie toebedeeld. Dit geldt ook voor Eritreeërs met invloedrijke connecties, bijvoorbeeld binnen de enige politieke partij in Eritrea: 'the People's Front for Democracy and Justice'. In de zaak die voorlag bij de Nederlandse Raad van State kwam deze tot de conclusie dat de betrokkene omwille van zijn persoonlijk profiel (jong, analfabeet, geen vaardigheden die hem geschikt maken voor de civiele component van de dienstplicht, geen netwerk in Eritrea) een grote kans had om voor een onbepaalde duur in de militaire component van de dienstplicht terecht te komen en daar een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Thans toont verzoeker prima facie niet aan dat hij een vergelijkbaar individueel profiel heeft als de verzoeker in de zaak van de Nederlandse Raad van State. Er blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker veeleer een hoog opgeleid profiel heeft. Ter zitting hiernaar gevraagd, bevestigt de raadsman van verzoeker dat deze eerder een hoogopgeleide man is. Ook uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder meer aan de "Atlantic International University" een "master of science in food safety and quality management" heeft behaald.

Tot slot volgt de Raad de gemachtigde in casu in het derde motief ook waar hij stelt dat indien verzoeker ondanks het voorgaande, wel degelijk van oordeel is dat zijn individueel internationaal beschermingsverzoek in Zweden niet op zorgvuldige wijze is onderzocht en hij in geval van verwijdering naar Eritrea een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM het hem vrij staat in Zweden met de nodige juridische bijstand een beroep te doen op regel 39 van het procedurereglement van het Hof en om voorlopige maatregelen bij het EHRM kan verzoeken binnen een versnelde procedure tegen een verwijderingsmaatregel. Verzoeker gaat niet in op dit in casu pertinent motief van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde de concrete gevolgen van de overdracht voor hem niet heeft onderzocht, geen rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan zijn geval en "vergeten" is dat hij een afgewezen beschermingsverzoek heeft in Zweden. De Raad kan dit niet volgen aangezien de gemachtigde, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, uitdrukkelijk erkent dat het akkoord is gebeurd op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening, vermeldt dat dit wijst op een afgewezen internationaal beschermingsverzoek en dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. De gemachtigde meent evenwel dat het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaakt van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast heeft de gemachtigde ook gewezen op de mogelijkheid van een volgend beschermingsverzoek, en het feit dat verzoeker blijkens artikel 18, 2 van de Dublin III-verordening het recht moet hebben op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hij heeft ook in concreto onderzocht hoe de internationale beschermingsprocedure in Zweden verloopt aan de hand van het AIDA-rapport. Wat betreft de andere individuele elementen eigen aan verzoeker zijn geval, heeft de gemachtigde verder ook rekening gehouden met het feit dat verzoeker in zijn Dublingehoor verklaarde dat hij last heeft van stress en tandpijn en heeft hij verder de toegang tot gezondheidszorg in Zweden concreet onderzocht, wederom in het licht van het AIDA-rapport en rekening houdend met het feit dat verzoeker zijn beschermingsverzoek in Zweden werd afgewezen.

Waar verzoeker aanstipt, onder meer op basis van het rapport van Amnesty International waaruit hij citeert, dat de mensenrechtensituatie in Eritrea een absolute schande uitmaakt, kan hij gevolgd worden dat de mensenrechtensituatie blijkens dit rapport als bijzonder problematisch moet worden beschouwd. Echter er blijkt uit de supra geciteerde zeer hoge beschermingsgraad in Zweden, dat Zweden dit in de praktijk ook erkent en aan 83% van de Eritreeërs in 2022 in eerste aanleg een vorm van bescherming heeft verleend. Dat

Zweden dit dan uitzonderlijk niet voor verzoeker heeft gedaan, is het resultaat van een Zweedse asielprocedure waarvan de gemachtigde prima facie niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat het geen systeemfouten bevat. De Raad herhaalt evenwel dat verzoeker degene is die weet waarom de Zweedse autoriteiten hem geen bescherming hebben gegeven en hieromtrent geen toelichting verschaft. Verder wijst de Raad er wederom op dat verzoeker niet is ingegaan op het motief van de gemachtigde dat het hem in Zweden vrij staat om een rule -39 procedure bij het EHRM aan te spannen teneinde zijn verwijdering naar Eritrea te vermijden, hetgeen mogelijk is indien het EHRM van oordeel is dat de verwijderingsprocedure moet geschorst worden voor verder onderzoek.

De Raad volgt dan ook niet dat blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat Zweden een procedure heeft gehanteerd waaruit onvoldoende waarborgen blijken om te voorkomen dat verzoeker naar Eritrea wordt teruggestuurd zonder een degelijke beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij daar kan worden blootgesteld, dermate dat de gemachtigde bijkomend had moeten overgaan tot het verzoeken om individuele garanties (in de zin van het door verzoeker aangehaalde Tarakhel-arrest) opdat verzoeker niet zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM of opdat het verbod op het non-refoulementbeginsel zal worden gerespecteerd.

Waar verzoeker tot slot nog aanvoert dat de gemachtigde zich niet de moeite heeft getroost verzoekers vluchtrelaas te beluisteren, wijst de Raad erop dat dit behoort tot het ten gronde onderzoek van een internationaal beschermingsverzoek en dat thans prima facie niet op onregelmatige wijze besloten is dat Zweden de verantwoordelijke lidstaat is om de grond van het internationaal beschermingsverzoek te onderzoeken. Waar verzoeker stelt dat de term dienstplicht niet in de bestreden beslissing voorkomt, is dit correct, dit ligt prima facie aan het feit dat verzoeker die dienstplicht in Eritrea in het Dublingehoor niet heeft aangehaald als reden waarom hij niet wil overgedragen worden aan Zweden. Er blijkt echter wel uit dit Dublingehoor dat de gemachtigde aan verzoeker gevraagd heeft naar zijn militairenopleiding of dienstplicht, waarop verzoeker antwoordde dat hij meerdere opleidingen kreeg, waarvan de eerste in 2003, drie maanden in 2005 in H. en een derde maal in 2015 in A. Hij vertelde dat zijn jobs deel uitmaakten van zijn dienst en hij als leraar secundair onderwijs twee jaar les heeft gegeven. Hieruit blijkt prima facie alsnog dat de gemachtigde niet geheel voorbij is gegaan aan de dienstplicht van verzoeker.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 1 en 3 van het EVRM of van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag (waarin het non-refoulementbeginsel vervat ligt) blijkt prima facie niet in het licht van een overdracht naar Zweden. Ook het risico op kettingrefoulement acht de Raad prima facie niet afdoende aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van het ernstig middel, is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. MAES